

849

UCHWAŁA Nr 503a RADY MINISTRÓW

z dnia 11 sierpnia 1956 r.

w sprawie uproszczenia i uporządkowania przepisów inwestycyjnych.

W celu uproszczenia i uporządkowania przepisów dotyczących planowania, realizacji i finansowania inwestycji Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Tracą moc następujące uchwały Rady Ministrów, Prezydium Rządu i b. Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów:

- 1) uchwała b. Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. w sprawie uzgadniania i zatwierdzania projektów urządzeń zakładów przemysłowych przedsiębiorstw państwowych przez władze przemysłowe (Monitor Polski Nr A-84, poz. 1031 z późniejszymi zmianami),
- 2) uchwała nr 109 Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r. w sprawie oszczędności w budownictwie (Monitor Polski Nr A-16, poz. 220 z późniejszymi zmianami),
- 3) §§ 8 — 24 uchwały nr 817 Prezydium Rządu z dnia 1 grudnia 1951 r. w sprawie zatwierdzania projektów urbanistycznych i architektonicznych (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1481 z późniejszymi zmianami),

4) uchwała nr 436 Prezydium Rządu z dnia 24 maja 1952 r. w sprawie włączenia do Planu Inwestycyjnego 1953 r. budowy szkół, internatów i przedszkoli wznoszonych w oparciu o środki własne (Monitor Polski Nr A-50, poz. 679),

5) uchwała nr 70 Prezydium Rządu z dnia 17 stycznia 1953 r. w sprawie rozliczeń z tytułu działalności inwestycyjnej roku 1950 i lat poprzednich (Monitor Polski Nr A-10, poz. 141),

6) uchwała nr 415 Prezydium Rządu z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie wprowadzenia w 1954 r. prawidłowych podstaw rozliczeń w budownictwie (Monitor Polski Nr A-64, poz. 832).

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i wszystkim ministrom.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

850

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 13 sierpnia 1956 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 18 lutego 1956 r. w sprawie zasad gospodarowania w roku 1956 bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych i spółdzielniach działających według zasad rozrachunku gospodarczego.

W wykonaniu przepisu § 1 ust. 5 uchwały nr 181 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1955 r. w sprawie wzmocnienia kontroli bezosobowego funduszu płac w przedsiębiorstwach państwowych i spółdzielniach działających według zasad rozrachunku gospodarczego (Monitor Polski Nr 27, poz. 262) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 18 lutego 1956 r. w sprawie zasad gospodarowania w roku 1956 bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych i spółdzielniach działających według zasad rozrachunku gospodarczego (Monitor Polski Nr 18, poz. 252) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 1 pkt 3 skreśla się wyrazy „o ile nie są wykonywane przez własne brygady załadunkowe i wyładunkowe”;

2) w § 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepis ust. 1 pkt 6 stosuje się do komórek finansowo-księgowych, w których zatrudnionych jest nie więcej niż 4 osoby. W komórkach finansowo-księgowych, w których zatrudnionych jest więcej niż 4 osoby, przepis ust. 1

pkt 6 może być stosowany wyłącznie za zgodą dyrektora właściwego centralnego zarządu (jednostki równorzędnej).”;

3) w § 2 ust. 1 skreśla się wyrazy „z tym jednak, że prace załadunkowe i wyładunkowe wykonywane przez pracowników własnych brygad załadunkowych i wyładunkowych nawet po godzinach normalnej pracy nie mogą być opłacane z bezosobowego funduszu płac.”;

4) w § 3:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wysokość wynagrodzenia za prace, na które są określone:

1) stawki akordowe — nie może przekroczyć 150% stawki akordowej,

2) stawki godzinowe — nie może przekroczyć 200% stawki godzinowej.”;

b) skreśla się ust. 2, a dotychczasowe ust. 3 i 4 oznaczają się jako ust. 2 i 3.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. L. Kasman

851

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 4 sierpnia 1956 r.

w sprawie dodatku specjalnego dla kierowców samochodowych zatrudnionych lub przydzielonych do pracy w niektórych zakładach społecznych służby zdrowia.

Na podstawie § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie dodatków specjalnych dla pra-

cowników zakładów społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 23, poz. 110) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kierowcom samochodowym zatrudnionym bądź przydzielonym do pracy w zakładach społecznych służby zdrowia przyznaje się dodatek specjalny:

- A. w wysokości 40% wynagrodzenia zasadniczego i za godziny nadliczbowe pobranego za czas zatrudnienia lub przydzielenia do pracy w zespołach wyjazdowych stacji pogotowia ratunkowego lub ambulatoriów (ambulansów, kolumn) ruchomych,
- B. w wysokości 40% wynagrodzenia obliczonego według stawek wynagrodzenia zasadniczego:
 - 1) za czas zatrudnienia lub przydzielenia do pracy w:
 - a) szpitalach zakaźnych,
 - b) zakładach przeznaczonych wyłącznie dla chorych na gruźlicę lub choroby psychiczne,
 - c) zakładach stosujących leczenie radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi, jeżeli do podstawowych obowiązków kierowcy należy przewożenie radu lub innych ciał promieniotwórczych albo jeżeli kierowca w czasie wykonywania swych czynności jest obowiązany do przebywania okresowo w pomieszczeniach narażonych na działanie promieni tych ciał,

d) stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolej państwowych i kolumnach sanitarnych oraz zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych,

e) Instytucie Gruźlicy;

- 2) za czas przewozu chorych zakaźnie bądź chorych na gruźlicę lub choroby psychiczne albo przewozu radu lub innych ciał promieniotwórczych — w razie zatrudnienia lub przydzielenia do pracy w zakładach społecznych służby zdrowia w innych warunkach niż określone w pkt 1.

§ 2. Za okresy napraw głównych lub średnich, powstałych nie z winy kierowcy, przysługuje mu przeciętna kwota z tytułu dodatku specjalnego, otrzymywanego w ciągu ostatnich trzech miesięcy.

§ 3. Sposób obliczania dodatku specjalnego podaje załącznik do zarządzenia.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1956 r.

Minister Zdrowia: J. Sztachelski

Załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia z dnia 4 sierpnia 1956 r. (poz. 851).

SPOSÓB OBLICZANIA DODATKU SPECJALNEGO KIEROWCOM SAMOCHODOWYM ZATRUDNIONYM BĄDŹ PRZYDZIELONYM DO PRACY W ZAKŁADACH SPOŁECZNYCH SŁUŻBY ZDROWIA

1. Do § 1 lit. A.

Kierowca samochodowy wynagradzany według stawki 2,74 zł za godzinę jednostkową, który został przydzielony do pracy w zespole wyjazdowym stacji pogotowia ratunkowego i pełni funkcję drugiego noszowego, w danym miesiącu przepracował 303 godziny. Dodatek specjalny oblicza się w tym przypadku w sposób następujący:

$$2,74 \text{ zł} \times 200 \text{ godzin} = 548 \text{ zł},$$

ryczałt za 100 godzin nadliczbowych = 300 zł,
za dalsze 3 godziny nadliczbowe $(2,74 \text{ zł} \times 3) \times 2 = 16,44 \text{ zł}$.
Razem wynagrodzenie miesięczne oraz wynagrodzenie za godziny nadliczbowe = 864,44 zł.

$$\text{Dodatek specjalny} = \frac{864,44 \text{ zł} \times 40}{100} = 345,78 \text{ zł}.$$

2. Do § 1 lit. B pkt 1.

Kierowca zatrudniony w szpitalu zakaźnym przepracował podaną wyżej liczbę godzin.

Obliczenie dodatku specjalnego w tym przypadku przedstawia się następująco:

Uposażenie zasadnicze za ilość przepracowanych godzin:
 $2,74 \text{ zł} \times 303 \text{ godzin} = 822 \text{ zł}.$

$$\text{Dodatek specjalny} = \frac{822 \text{ zł} \times 40}{100} = 328,80 \text{ zł}.$$

U w a g a : Przy obliczaniu dodatku specjalnego nie uwzględnia się podwyżek z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych, ewentualnych ryczałtów itp.

3. Do § 1 lit. B pkt 2.

Dodatek specjalny oblicza się analogicznie jak w ust. 2, z tym że bierze się za podstawę tylko faktyczną ilość godzin pracy kierowcy przy zatrudnieniu w warunkach określonych w § 1 lit. B pkt 2.

4. Do § 2.

Dodatek specjalny kierowcy za czas napraw pojazdu głównych lub średnich dokonywanych nie z winy kierowcy oblicza się według zasad określonych w rozdziale X zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 maja 1952 r. w sprawie regulaminu płac kierowców pojazdów mechanicznych, ich pomocników, warsztatowców i innych pracowników samochodowych, zatrudnionych w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-46, poz. 642 i z 1955 r. Nr 60, poz. 727).

852

ZARZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU DROGOWEGO I LOTNICZEGO

z dnia 31 lipca 1956 r.

w sprawie rozszerzenia obowiązku świadczenia usług transportowych.

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. w sprawie świadczenia usług transportowych (Dz. U. z 1951 r. Nr 49, poz. 359 i z 1953 r. Nr 43, poz. 214) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Obowiązek świadczenia usług transportowych rozszerza się na akcję osiedleńczą w 1956 r.

2. Obowiązek ten obejmuje obszar całego Państwa.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu Drogowego i Lotniczego: J. Rustecki